

๒๑

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

ผู้ใดมีความเชื่อในตถาคต ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว มีศีล
อันทาม ที่พระอริยะสรรเสริญ มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ และ
มีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายกล่าวผู้นั้นว่า ไม่เป็นคนขัดสน
ชีวิตของผู้นั้นไม่เปล่าประโยชน์ เพราะเหตุนั้น ผู้มีปัญญาเมื่อ
นึกถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พึงประกอบศรัทธา
ศีล ปาฐะ และความเห็นธรรมเนื่องๆ เกิด

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๔๘

ทุกชีวิตล้วนมีการแสวงหา บ้างแสวงหาปัจจัยสี่เพื่อใช้ในการดำรงชีวิต บ้างแสวงหาทรัพย์สมบัติ ชื่อเสียงเกียรติยศ ซึ่งเป็นโลกียทรัพย์ภายนอก แต่จะมีใครสักกี่คนที่รู้ว่าที่สุดของการแสวงหา นั่น คือ พระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นที่พึ่งอันเกษมของทุกชีวิตที่เกิดมา เป็นภาวะที่มนุษย์ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ด้วยการทำใจหยุดใจนิ่ง ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ถ้าทำอย่างถูกต้องถูกหลักวิชา เราจะพบของจริงซึ่งเป็นสาระแก่นสารที่แท้จริงของการเกิดมาเป็นมนุษย์โดยไม่ต้องไปแสวงหาอย่างอื่นอีกต่อไป เพราะไม่มีการแสวงหาใดๆ ในโลกที่จะสำคัญยิ่งไปกว่าการแสวงหาพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของมวลมนุษยชาติ

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ใน ธนสูตร ว่า

“ยสฺส สพุธา ตถาคเต	อจลา สุปติฏฺฐิตา
สีลญฺจ ยสฺส กลุยาณํ	อริยกนฺตํ ปลฺลิตํ
สงฺฆे ปสาโท ยสฺสตถิ	อุชฺช ภูตญฺจ ทสฺสนํ
อหิทฺทโทติ ตํ อาหุ	อโมฆํ ตสฺส ชีวิตํ

ผู้ใดมีความเชื่อในตถาคต ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว มีศีลอันงาม ที่พระอริยะสรรเสริญ มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ และมีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่าผู้นั้นว่า ไม่เป็นคนขัดสน

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๔๕

**ชีวิตของผู้นั้นไม่เปล่าประโยชน์ เพราะเหตุนั้น ผู้มีปัญญา
เมื่อนึกถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พึงประกอบ
ศรัทธา ศีล ปสาทะ และความเห็นธรรมเนื่องๆ เกิด”**

ชีวิตที่ไม่ว่างเปล่าจากคุณความดี คือชีวิตที่มีพระรัตนตรัย
เป็นสรณะ เพราะการตรikirระลึกถึงพระรัตนตรัย หมายถึงใจเรา
ได้อยู่ในกระแสของพระนิพพาน อกุศลย่อมไม่สามารถเข้ามา
ครอบงำจิตใจได้ ชีวิตจะเป็นไปเพื่อบุญกุศลล้วนๆ เป็นชีวิตที่ไม่
เปล่าประโยชน์ ยิ่งหากได้เข้าถึง และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ
พระรัตนตรัยภายใน จะมีความปลอดภัยทั้งในภพนี้ ภพหน้าและ
ทุกภพทุกชาติ

สำหรับในครั้งนี้ เราจะมาส่งใจถึงพุทธานุภาพอันไม่มี
ประมาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่าปิยทัสสีกันต่อ
เมื่อครั้งที่แล้วหลวงพ่อเล่าค้างไว้ถึงตอนที่พระบรมโพธิสัตว์ได้
เสด็จออกผนวช พร้อมด้วยบุรุษ ๑ โกฏิ ทรงบำเพ็ญเพียรเพียง ๖
เดือน ก็ได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ส่วนพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าของเรา ทรงบำเพ็ญเพียรนานถึง ๖ ปี จึงได้ตรัสรู้

***เมื่อพระปิยทัสสีพุทธเจ้าทรงตรวจดูเหล่าเวไนยสัตว์ว่า**

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๕๐

มีใครบ้างเป็นผู้มีธูลีกลีเลในดวงตาน้อย มีดวงปัญญาพอที่จะ
รับฟังธรรมะอันสุขุมลุ่มลึกที่พระองค์ได้ตรัสรู้ ทรงรู้ว่า ผู้ที่บวช
กับพระองค์สามารถแทงตลอดอริยธรรมนี้ได้ จึงเสด็จเหาะไปที่
อุสภวดีราชอุทยาน ทรงประกาศัมมจักรกับปวัตนสูตร ซึ่งเป็น
ปฐมเทศนา เมื่อจบพระธรรมเทศนา บุรุษ ๑ โกฏิ ได้บรรลุธรรม
เป็นพระอรหันต์ พร้อมหมู่สัตว์อีก ๑๐๐,๐๐๐ โกฏิ ได้บรรลุ
ธรรมาภิสมัย นี่เป็นอภิสมัยครั้งที่ ๑ ซึ่งแตกต่างกับพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าของเราตรงที่ว่า ปฐมเทศนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เรานั้น เทวดาและพรหม ๑๘ โกฏิ ได้บรรลุธรรมาภิสมัย และมี
มนุษย์เพียงพระอัญญาโกณฑัญญะเท่านั้นที่ได้บรรลุธรรมเป็น
พระโสดาบัน

ต่อมา มีราชาแห่งเทพพระนามว่า สุทัตสนะ ประทับอยู่
ณ สุทัตสนบรรพต ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกรุงอุสภวดี ท้าวสุทัตสนะ
เป็นมิจฉาทิฎฐิไม่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา พวกมนุษย์ทั่ว
ชมพูทวีปต้องนำเครื่องสังเวหมีค่านับแสนมาบรรณาการเป็น
ประจำ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพระดำริว่า จะบรรเทาวิมิจฉา
ทิฎฐิของท้าวสุทัตสนเทวราชเมื่อท้าวสุทัตสนะเสด็จไปสมาคมยักษ์
จึงเสด็จเข้าไปยังภพของท้าวเธอ ประทับนั่งเปล่งพระ
ฉัพพรรณรังสีเหมือนดวงอาทิตย์ในฤดูสารทกาลที่เปล่งแสง

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๕๑

เหนือยคนธรรพต เทวดาที่เป็นบริวารรับใช้ของท้าวสุทนต์สนะ ได้บูชาพระศพลด้วยดอกไม้ของหอม และเครื่องลูบไล้ชนิดต่างๆ จากนั้นพากันยืนแวดล้อมแสดงความเคารพนอบน้อม ด้วยจิตที่เลื่อมใส

ท้าวสุทนต์สนเทวราชกลับจากสมาคมยักษ์ เห็นฉัพพรรณรังสีแผ่ออกจากภพของตนก็สงสัยว่า ในวันอื่นๆ ไม่เคยเห็นภพของตนสว่างไสวด้วยแสงแห่งรัศมีมากมายเช่นนี้มาก่อน จะเป็นเทวดาหรือมนุษย์ผู้วิเศษคนไหนหนอที่มีอำนาจมากกว่าเรา จากนั้นได้เข้าไปข้างในเพื่อตรวจดู เมื่อเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนั่งรุ่งโรจน์ด้วยแสงพระฉัพพรรณรังสี แทนที่จะเกิดความเลื่อมใสศรัทธาเหมือนบริวารกลับโกรธเคืองว่า สมณะโล้นผู้นี้มาแย่งชิงข้าทาสบริวารของตัวเองไป

ท้าวสุทนต์สนะจึงทำภูเขาทั้งลูกให้ลุกเป็นเปลวไฟ และตรวจดูว่า สมณะโล้นคงเป็นเถาถ่านเพราะเปลวไฟแผดเผาแล้วแน่ แต่ยังเห็นพระศพลมีพระวรกายที่สว่างไสวรุ่งโรจน์ยิ่งขึ้น พระพักตร์แลดูผ่องใสเหมือนพระองค์ไม่ได้ใส่พระทัยถึงอันตรายที่บังเกิดขึ้น แต่ท้าวสุทนต์สนะก็ยังคงมีความทะนงว่า สามารถกำจัดพระลัมมาลัมพุทธเจ้าได้ จึงคิดว่า เอาเถอะ แม้สมณะนี้จะทนไฟได้ แต่จะต้องถูกน้ำท่วมตาย จากนั้นก็ปล่อยกระแสน้ำที่ไหล

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๕๒

เชียวและลึกท่วมทับพระพุทธองค์

ถึงกระนั้น น้ำก็ไม่อาจทำจิวรของพระองค์ให้เปียกได้ ทำวสุทัสสนะรู้ว่ากระแสน้ำหลากยังทำอันตรายพระพุทธองค์ไม่ได้ จึงเสกมนต์พ่นอัดน้ำเข้าใส่ ก็ยังเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนั่งอยู่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงบันดาลฝนอาวรุ ๙ ชนิด ให้ตกลงด้วยความโกรธ แต่ด้วยพุทธานุภาพอันไม่มีประมาณ อาวรุทุกอย่างกลับกลายเป็นดอกไม้หอมนานาชนิด หล่นลงมา คารวะแทบเบื่องบาทของพระทศพล

ทำวสุทัสสนเทวราชเห็นความอัศจรรย์นั้นแทนที่จะยอมพ่ายแพ้ หรือเกิดความเลื่อมใส กลับมีใจโกรธเคืองหนักขึ้น เอามือทั้งสองจับพระบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมายถึงจะฉุดคร่าออกไปจากภพของตัว และเหวี่ยงข้ามเลยจากมหาสมุทรไปถึงจักรวาลบรรพต แต่เมื่อตรวจดูด้วยอานุภาพของตนว่า สมณะรูปนี้ตายหรือยัง ก็มองไม่เห็นว่ พระองค์ตกไปตายที่ไหน ครั้นมองกลับเข้ามาในวิมาน ยักษ์ต้องตะลึงงงงัน เมื่อเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้ายังคงประทับนั่งอยู่เหนืออาสนะตามเดิม

คราวนี้ยักษ์เริ่มรู้สึกท้อใจแล้วว่า สมณะนี้มีอานุภาพมากเหลือเกิน ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเห็นใครมีอานุภาพมากถึงเพียงนี้ เราไม่สามารถจะฉุดคร่าสมณะนี้ออกไปจากวิมานของเราได้

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๕๓

หากใครรู้เรื่องเข้า เราจะต้องได้รับความอับอาย จำเราจะต้อง
รีบเชื่อเชิญสมณะนั้นออกไปก่อน

พระทศพลทรงรู้วาระจิตของยักษ์ จึงทรงอธิษฐานให้
พวกเทวดา และมนุษย์ทุกคนมองเห็นท้าวสุทัสสนะ โดยเฉพาะ
ในวันนั้น พระราชา ๑๐๑ พระองค์ ท้าวชมพูทวิป พร้อมทั้ง
บริวารจำนวนมาก พวกเขามาประชุมเพื่อถวายเป็นเครื่องสังเวยแด่
ท้าวสุทัสสนเทวราช พระราชาทั้งหลายทรงเห็นท้าวสุทัสสนะ
ประทับนั่งจับพระบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็มีจิตเลื่อมใสใน
พระพุทธรองค์ว่า “โอ พุทธานุภาพพระพุทธรเจ้าทั้งหลายช่าง
วิเศษจริง ๆ พระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่าท้าวสุทัสสนมหาราช ทรง
มีอานุภาพที่ไม่มีใครเทียบเทียมพระองค์ได้” จึงพากันนอบน้อม
ยืนประคองอัญชลีไว้เหนือเศียรเกล้าหมดทุกคน

พระผู้มีพระภาคเจ้าปิยทัสสีทรงให้ท้าวสุทัสสนะเป็น
ประธาน แล้วแสดงธรรมโปรดมหาชนที่มาประชุมกัน ให้เลื่อมใส
ในคุณของพระรัตนตรัย เมื่อจบพระธรรมเทศนา มนุษย์และเทวดา
๙๐,๐๐๐ โกฏิ บรรลุพระอรหัตต์ นี่เป็นอภิสัมย์ครั้งที่ ๒ เป็น
อานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่นำความสว่างไสวมาให้
สรรพสัตว์ด้วยพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ ส่วน
อภิสัมย์ครั้งที่ ๓ ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ปรารภใคร และ

พระปิยทัสสีพุทธเจ้า (๒)

๒๕๔

สรรพสัตว์จะได้บรรลุธรรมกันมากน้อยเพียงใดอย่างไร และในสมัยนั้น พระโพธิสัตว์ของเราเกิดเป็นใคร ได้สั่งสมบุญอะไรไว้กับพระปิยทัสสีพุทธเจ้าบ้าง เราจะมาศึกษากันต่อไป ช่วงนี้ให้ทุกท่านหมั่นฝึกฝนอบรมใจให้หยุดให้นิ่ง ทำใจให้ผ่องใส หมั่นนึกถึงพระรัตนตรัย เราจะได้เข้าถึงพุทธรัตนะภายใน คือ พระธรรมกายกันทุกคน

